

CHƯƠNG II (Hai Bài Kệ)

5.04 PHẨM DALHA

151. CHUYỆN LỜI GIÁO GIỚI CHO VUA (Tiên Thân Rājovāda)

Cứng rắn đối cứng rắn...

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về lời giáo giới cho vua. Câu chuyện sẽ được nói đến trong Tiên thân Tesakuna (số 512).

Một hôm vua Kosala, vừa xét xử một vụ kiện rất khó liên hệ đến pháp luật xong, tay chưa khô ráo, vua ngự lên xe được trang hoàng, đi đến bậc Đạo Sư, đánh lễ dưới chân Ngài, những ngón chân tuyệt đẹp như hoa sen nở rộ, rồi ngồi một bên. Bậc Đạo Sư nói với vua Kosala:

- Thưa Đại Vương, Đại Vương từ đâu đi đến quá sớm như vậy?

- Bạch Thế Tôn, mấy hôm nay trẫm phải xét xử một vụ kiện rất khó liên hệ đến luật pháp, nên không có được cơ hội đến yết kiến Thế Tôn. Nay công việc đã được giải quyết, ăn uống xong, với tay chưa khô ráo, trẫm đi đến hầu Thế Tôn.

Bậc Đạo Sư nói:

- Thưa Đại Vương, xét xử một vụ kiện đúng pháp và công bằng là một việc thiện, đây là con đường đưa đến chư Thiên. Thật không có gì vi diệu khi vua nhận được lời giáo giới từ một vị Nhất thiết trí như ta và đã xét xử vụ kiện đúng pháp và công bằng. Thật là vi diệu, thuở xưa khi các vua nghe lời các vị hiền triết không phải Nhất thiết trí, vẫn xét xử vụ kiện đúng pháp và công bằng, từ bỏ con đường đi đến ác thú, tuân theo mười Vương pháp và đã đi lên thiên giới làm đông đảo hội chúng chư Thiên.

Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của vua, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa khi vua Brahmadata trị vì xứ Ba-la-nại, Bồ-tát nhập thai làm con bà chánh hậu của vua, và thai được săn sóc chu đáo, nên đã sanh ra từ lòng mẹ an toàn. Đến ngày lễ đặt tên, Bồ-tát được đặt tên là hoàng tử Brahmadata. Hoàng tử tiếp tục lớn lên, khi được mười sáu tuổi đã trưởng thành, hoàng tử đến thành Takasilā để học tập và tinh thông tất cả các tài nghệ.

Sau khi thân phụ mất, Bồ-tát được đặt lên vương vị, và trị nước đúng pháp và công bằng phán quyết các vụ kiện, không dựa theo ý muốn của riêng mình. Bồ-tát trị vì đúng pháp như vậy nên các đại thần cũng xét xử các vụ kiện công bằng. Khi các vụ kiện được xét xử đúng pháp luật thì không còn ai tạo ra các vụ kiện lừa đảo nữa, do đó, các sự ồn ào trong sân vua do các vụ kiện tụng gây ra cũng được chấm dứt. Các đại thần ngồi cả ngày trong pháp đình, không thấy có một vụ kiện nào đưa đến để xét xử, cũng bỏ đi. Các pháp đình trở thành trống vắng.

Bồ-tát suy nghĩ: “Vì ta trị vì đúng pháp, không có ai đến kiện tụng, các tiếng ồn ào được chấm dứt, xem pháp đình trở thành trống vắng. Nay ta cần phải tìm xem ta có khuyết điểm gì, nếu có, ta sẽ từ bỏ nó và sẽ sống trong an lạc”. Từ đấy, Bồ-tát đi tìm khắp xem có ai nói lên khuyết điểm của mình không, nhưng trong các nội cung, ngài không tìm được ai nói lên khuyết điểm, chỉ nghe ca tụng công đức của mình. Bồ-tát suy nghĩ: “Những người này vì sợ ta, không nói lên khuyết điểm, chỉ nói lên công đức”.

Bồ-tát đi ra ngoài nội cung để tìm, tại đây cũng không thấy một ai, liền tìm trong nội thành, rồi ra tìm ở

Kinh Tiểu Bộ - Tập V Page 64 of 320
ngoại thành, hỏi những người ở tại bốn cửa thành. Tại đây cũng không thấy một ai nói lên khuyết điểm, chỉ nói lên công đức. Bồ-tát suy nghĩ: “Nay ta sẽ đi tìm tại các tỉnh thành”.

Vua giao quốc độ cho các đại thần ngự lên xe, chỉ đem theo người đánh xe, ra khỏi thành giả dạng để vẫn không một ai biết và đi khắp đất nước, cho đến khi đến biên địa vẫn không thấy một ai nói lên khuyết điểm, chỉ nghe nói đến công đức của mình. Từ biên địa, theo đường đại lộ vua trở về kinh thành. Trong lúc ấy, vua nước Kosala tên là Mallika trị vì quốc độ đúng pháp, cũng đi tìm khuyết điểm, từ trong nội cung v.v... không thấy một người nào nói lên khuyết điểm, chỉ nghe nói về công đức của mình, liền đi tìm khắp nước và đến chỗ ấy. Cả hai người gặp mặt nhau trên một con đường chật hẹp chỉ đủ một xe đi chứ không có chỗ để xe này tránh xe kia. Rồi người đánh xe của vua Mallika nói với người đánh xe của vua Ba-la-nại:

- Hãy tránh ra xe của bạn.

Người đánh xe kia nói:

- Nay bạn đánh xe, hãy cho xe của bạn tránh ra. Trên xe này là vua nước Ba-la-nại, đại vương Brahmadata đang ngồi.

Người đánh xe trước nói:

- Này bạn đánh xe, trên xe này là vua Kosala, Đại vương Mallika đang ngồi, hãy cho xe của bạn tránh ra. Hãy nhường chỗ cho xe vua chúng tôi đi.

Người đánh xe của vua Ba-la-nại suy nghĩ: “Đây cũng là vua. Vậy phải làm sao đây? À, có phương tiện này. Sau khi hỏi tuổi, xe của vị nào trẻ hơn sẽ nhường chỗ cho vị lớn tuổi”. Suy nghĩ và thi hành như vậy, người ấy biết được cả hai vua đều đồng tuổi với nhau. Lại hỏi về diện tích vương quốc, thể lực tài sản, danh vọng và những vấn đề liên hệ đến sanh chủng, dòng họ, gia đình, trú xứ, sau khi hỏi tất cả, người ấy được biết rằng cả hai đều làm chủ vương quốc rộng đến ba trăm dặm, đều đồng đẳng về uy lực, tài sản, danh vọng, và những vấn đề đều liên hệ đến sanh chủng, dòng họ, gia đình, trú xứ. Rồi người đánh xe ấy suy nghĩ: “Ta sẽ nêu lên trường hợp ai thù thắng về giới đức”, và hỏi:

- Giới đức của vua bạn như thế nào?

Người đánh xe kia trả lời:

- Vua của chúng tôi có giới đức như thế này.

Và anh ta đọc bài kệ thứ nhất:

Mal-li-ka xử sự

Cứng rắn đối cứng rắn,

Mềm mỏng đối mềm mỏng,

Thiện đức đối thiện đức,

Bất thiện đối bất thiện,

Vua này là như vậy,

Này bạn đánh xe ơi,

Hãy nhường đường vua ta.

Người đánh xe của vua Ba-la-nại nói:

- Này bạn, có phải đây là giới đức của vua bạn?

Khi được biết đúng như vậy, người ấy nói:

- Đây là những công đức, còn những khuyết điểm gì?

- Như thế này, thế này... Nhưng hãy nói các công đức vua của bạn?

- Vậy hãy nghe.

- Và người đánh xe của vua Ba-la-nại đọc bài kệ thứ hai (Pháp Cú, 233):

Lấy không giận thắng giận,

Lấy thiện thắng không thiện,

Lấy thí thắng xan tham,

Lấy chân thắng hư ngụy.

Vua này là như vậy,

Này bạn đánh xe ơi!

Hãy nhường đường vua ta.

Khi nghe nói như vậy, vua Mallika và người đánh xe, cả hai đều xuống xe, mở dây các con ngựa, đẩy xe sang một bên, và nhường đường cho vua Ba-la-nại. Rồi vua Ba-la-nại giáo giới cho vua Mallika:

- Đây là những việc cần phải làm.

Sau đó vua đi về Ba-la-nại và suốt đời làm các công đức như bố thí v.v..., sau khi mệnh chung, vua đi lên thiên giới làm đông đảo hội chúng chư Thiên.

Còn vua Mallika ghi nhớ lời giáo giới trong lòng. Sau khi đi khắp đất nước và không tìm thấy ai chỉ trích mình, vua trở về thành. Tại đó, vua trọn đời làm thiện sự cho đến khi mệnh chung, vua cũng lên thiên giới làm đông đảo hội chúng chư Thiên.

-ooOoo-

Khi bậc Đạo Sư kể câu chuyện và thuyết pháp để giáo giới vua Kosala xong, Ngài nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, người đánh xe của vua Mallika là Mục-kiền-liên, vua là Ananda, người đánh xe của vua Ba-la-nại là Xá-lợi-phất, còn vua Ba-la-nại là Ta vậy.

-ooOoo-

152. CHUYỆN CON CHÓ RỪNG (Tiền Thân Sigàla)

Làm việc không dẫn đò...

Câu chuyện này, khi ở ngôi nhà có nóc nhọn, bậc Đạo Sư kể về con một người cạo tóc trú ở Tỳ-xá-ly (Vesàli). Cha người ấy cạo râu, cắt tóc, uốn tóc cho vua, hoàng hậu, thái tử, và các công chúa. Ông ta

có đạo tâm, tín thành, quy y Ba ngôi báu, giữ Năm giới, thỉnh thoảng để thì giờ nghe pháp của bậc Đạo Sư.

Một hôm, khi làm việc trong cung vua, ông ta đem theo đưa con trai của mình. Cậu trai, thấy một công chúa Licchavi phục sức và trang điểm đẹp, liền sanh tâm luyến ái và bị phiền não chinh phục. Sau khi ra khỏi cung vua, cậu nói với cha:

- Nếu được thiếu nữ ấy, con sẽ sống. Nếu không, con sẽ chết.

Nói vậy xong, cậu bỏ ăn lên giường nằm.

Người cha nói:

- Nay con thân, chớ ái luyến không phải chỗ. Con thuộc hạ sanh, con một người thợ hớt tóc! Công chúa Licchavi là con gái thuộc dòng Sát-đế-ly, dòng họ cao quý, con không xứng đôi với công chúa. Ta sẽ hỏi cho con một thiếu nữ khác cùng giai cấp với con.

Nhưng cậu không nghe lời của cha. Rồi mẹ, anh, chị, dì, cậu, tất cả bà con, bạn bè thân hữu hội họp lại nhưng vẫn không khuyên giải cậu được. Cậu ngày càng héo mòn, xanh xao dần cho đến chết.

Sau khi tang lễ con vừa xong và cơn sầu muộn đã nhẹ bớt, người cha suy nghĩ: “Ta sẽ đến đánh lễ bậc Đạo Sư”. Ông ta đem nhiều hương thơm, vòng hoa, hương sáp, đi đến Đại Lâm cúng dường, đánh lễ bậc Đạo Sư rồi ngồi xuống một bên. Bậc Đạo Sư hỏi:

- Nay cư sĩ, sao mấy lúc này ông vắng mặt?

Ông ta liền thuật lại câu chuyện ấy. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay cư sĩ, không phải chỉ nay con của ông mới luyến ái không đúng chỗ và bị nạn. Thuở xưa, nó cũng đã như vậy rồi.

Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của vị cư sĩ, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sanh ra làm con sư tử ở núi Tuyết. Là con út, Bồ-tát có sáu sư tử anh và một sư tử chị. Tất cả đều sống trong hang Vàng. Không xa hang Vàng có hang Pha lê trên núi Bạc. Tại đây có một con chó rừng. Sau một thời gian, sư tử cha và sư tử mẹ đều chết. Các con sư tử đực thường đi sư tử cái, chị của chúng, ở lại hang Vàng, còn chúng ra đi tìm mồi, đem thịt về cho chị ăn.

Một hôm, con chó rừng thấy con sư tử cái ấy, liền sanh tâm luyến ái. Bấy giờ khi sư tử cha và sư tử mẹ còn sống, chó rừng không có cơ hội đi đến. Nhưng nay khi bảy con thú đã ra đi tìm mồi, từ hang Pha lê, nó đi đến miệng hang Vàng, đứng trước con sư tử cái nhỏ, nói lên những lời đường mật cảm dỗ một cách thâm kín:

- Nay em! Ta là thú bốn chân, em cũng là thú bốn chân. Ta rất thương yêu em, và muốn em làm vợ ta. Ta sẽ là chồng em. Chúng ta sẽ sống hòa hợp hạnh phúc và em cũng sẽ thương yêu ta mãi mãi!

Sư tử cái nghe lời nói của chó rừng, suy nghĩ: “Chó rừng là loại thú hạ liệt trong các loại thú bốn chân, đê tiện giống như hạng người cùng đinh. Còn ta thuộc gia đình hoàng tộc ưu việt. Nó đã nói những lời Kinh Tiểu Bộ - Tập V Page 67 of 320

không thích hợp, không tốt đẹp với ta. Sau khi nghe lời như vậy, ta còn sống làm gì? Ta sẽ nín hơi thở mà chết.

Nhưng rồi nó lại nghĩ: “Ta chết như vậy thật không xứng đáng. Chờ đến khi ta gặp các em của ta, nói cho họ nghe, rồi ta sẽ chết”.

Con chó rừng không nghe sư tử cái trả lời, suy nghĩ: “Nàng không thương ta”, liền ưu sầu đi vào hang Pha lê và nằm xuống.

Sau khi giết một con trâu, hay con voi, một con sư tử con liền ăn thịt, rồi đem phần về cho chị nó, và nói:

- Nay chị thân, thịt đây, chị hãy ăn đi.

- Nay em, chị không ăn thịt, vì chị sẽ chết.

- Vì sao vậy?

Con sư tử chị kể lại câu chuyện đã xảy ra. Nó hỏi chị:

- Nay con chó rừng ở đâu?

Sư tử chị thấy chó rừng nằm trong hang Pha lê, tưởng rằng nó ở trên trời nên nói:

- Nay em, sao em không thấy? Con chó rừng nằm ở trên tại núi Bạc.

Con sư tử tưởng thật nói:

- Ta sẽ giết nó.

Nó liền nhảy đến hang Pha lê mà nó tưởng trên trời với tốc độ của con sư tử săn mồi, tìm nó đập vào hang Pha lê và rơi xuống chân núi chết tại chỗ ấy.

Một con sư tử khác đi đến. Con sư tử chị cũng nói lại như vậy. Con sư tử ấy cũng làm như con trước và rơi xuống chết ngay chân núi. Như vậy sáu anh em sư tử con đều chết. Cuối cùng khi Bô-tát (tức sư tử út) đến, sư tử chị kể lại lý do. Bô-tát hỏi:

- Nay con chó rừng ấy ở đâu?

Sư tử chị nói:

- Nó nằm ở trên trời, trên đỉnh núi Bạc.

Bô-tát suy nghĩ: “Các loài chó rừng không trú trên không. Chắc nó nằm ở hang Pha lê”.

Bô-tát đi xuống chân núi, thấy sáu sư tử anh đã chết, liền nghĩ: “Ta biết những anh này vì ngu si, không có trí tuệ, không biết đây là hang Pha lê, đã đập quả tim vào đó nên bị giết chết. Như vậy là việc làm không đắn đo, và quá vội vã.

Rồi Bô-tát đọc bài kệ thứ nhất:

Ai làm không đắn đo,

Hấp tấp làm vội vã,

Như ăn đồ ăn nóng,

Bị bỏng miệng mà chết.

Sư tử út nói bài kệ này xong, suy nghĩ: “Các anh của ta muốn giết con chó rừng nhưng không có thiện xảo phương tiện, nhảy tới nhanh chóng quá nên đã tự tạo cái chết. Ta sẽ báo thù cho các anh ta”. Nó thấy chó rừng nằm trong hang Pha lê. Bô-tát theo dõi con đường lên xuống của con chó rừng, rồi hướng về phía ấy, rống lên ba lần tiếng rống của sư tử khiến cho tất cả đất và trời dội vang tiếng rống. Con chó rừng nằm trong hang Pha lê hoảng hốt run sợ vỡ tim ngay tại chỗ ấy mà chết.

Bậc Đạo Sư nói:

- Như vậy con chó rừng chết khi nghe sư tử rống.

Và bậc Chánh Giác đọc bài kệ thứ hai:

Chính trên Da-da-ra

Sư tử rống tiếng rống

Khiến núi ấy vang động,

Nghe tiếng con sư tử,

Con chó rừng ở núi,

Hoảng hốt, sợ khiếp đảm,

Quả tim nó vỡ đôi,

Tại đây, nó mệnh chung.

Sư tử đã làm chó rừng chết như vậy. Sau đó nó chôn các anh vào một nấm mộ chung và kể cho chị nghe rằng chúng đã chết, rồi an ủi chị. Sư tử sống trọn đời trong hang Vàng cho đến khi mạng chung, nó đi theo thiện nghiệp của mình.

-ooOoo-

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư liền thuyết giảng các Sự thật và khi kết thúc bài giảng, vị cư sĩ được an trú vào quả Dự lưu, rồi Ngài nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, con chó rừng là con trai người hót tóc, sáu sư tử con là sáu vị Trưởng lão, sư tử chị là công chúa Licchavi, còn sư tử trẻ nhất là Ta vậy.

-ooOoo-

153. CHUYỆN CON HEO RỪNG (Tiền Thân Sùkara)

Này bạn, ta bốn chân...

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về một Trưởng lão lớn tuổi. Một hôm, trong một thời thuyết pháp ban đêm, bậc Đạo Sư đứng trên tam cấp thang lầu bằng châu báu trước cửa Hương phòng và sau khi giáo giới cho chúng Tỷ-kheo, đã đi vào Hương phòng. Cùng lúc, Trưởng lão Xá-lợi-phát, vị Tướng quân Chánh pháp, đành lễ bậc Đạo Sư rồi cũng đi vào phòng của mình. Đại Mục-kiền-liên, sau khi đi về phòng nghỉ một lát, lại đi đến Trưởng lão ấy để hỏi các câu hỏi. Được hỏi từng câu hỏi, bậc Tướng quân Chánh pháp giải đáp, trình bày rõ ràng như mặt trăng mọc trên hư không. Cả bốn hội chúng ngồi nghe pháp. Trong hội chúng có một Trưởng lão lớn suy nghĩ: “Nếu giữa hội chúng này, ta hỏi một câu hỏi làm Xá-lợi-phát lúng túng, hội chúng này sẽ nghĩ ta là người thông thái và ta sẽ đạt

đanh vọng lớn!”. Vị ấy liền từ hội chúng đứng dậy, đi đến bậc Trưởng lão, đứng một bên và thưa:

- Thưa Hiền giả, chúng tôi chỉ hỏi Hiền giả một câu. Hãy cho chúng tôi được phép hỏi. Hãy cho chúng tôi một quyết định về diễn dịch hay quy nạp, bác bỏ hay chấp nhận, về thù thắng hay nghịch thù thắng.

Trưởng lão Xá-lợi-phất nhìn người lớn tuổi ấy và nghĩ: “Người này lớn tuổi, sở hành còn ham muốn, trông rộng không biết gì”. Rồi Trưởng lão không trả lời cho người ấy, khiêm tốn đặt quạt xuống, từ chỗ ngồi đi xuống, về phòng. Những người đứng bên ngoài vùng dậy, đuổi theo Trưởng lão lớn tuổi ấy và nói lớn:

- Thầy không cho chúng ta được nghe pháp diệu ngọt.

Người lớn tuổi ấy chạy trốn, rơi vào đường nứt trong nhà xí tại biên địa ngôi tinh xá và khi đứng dậy, mình dính đầy phân. Mọi người thấy vậy, hối hận và đi đến bậc Đạo Sư. Ngài hỏi:

- Nay các cư sĩ, sao các ông đến vào giờ bất thường như vậy?

Họ tường thuật sự việc lên bậc Đạo Sư. Ngài nói:

- Nay các ông, không phải chỉ nay kẻ lớn tuổi này mới kiêu mạn, không biết sức của mình, muốn đối nghịch với sức mạnh lớn hơn nên đã bị dính đầy phân. Thuở xưa, chính người ấy cũng kiêu mạn, không biết sức của mình, đối địch với sức mạnh hơn, nên đã bị dính đầy phân.

Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của họ, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Bồ-tát sanh làm con sư tử, trú ở trong hang núi, tại Tuyết Sơn. Không xa chỗ ấy bao nhiêu, nhiều con heo rừng sống gần một hồ. Cũng gần cái hồ ấy, một số nhà tu khổ hạnh sống trong những am bằng lá.

Một hôm, con sư tử giết một con trâu rừng v.v... và ăn thịt thật thỏa thích xong, nó đi xuống hồ uống nước rồi đi lên. Trong lúc ấy, một con heo to lớn bắt mồi gần hồ nước ấy. Con sư tử thấy nó, liền suy nghĩ: “Ta sẽ ăn thịt nó một ngày khác, nhưng nếu thấy ta hay ở đây, nó sẽ không đến nữa!”. Vì vậy, sư tử từ hồ nước đi lên, và tránh né một bên. Con heo rừng nhìn thấy vậy, liền suy nghĩ: “Nó thấy ta, sợ ta, nên không dám đến gần, và chạy trốn. Hôm nay, sẽ có cuộc đối địch giữa ta và con sư tử ấy”. Vì vậy, nó ngẩng đầu lên thách thức sư tử với bài kệ đầu tiên:

Này bạn, ta bốn chân,

Bạn cũng vật bốn chân.

Sư tử hãy quay lại,

Sao bạn sợ, chạy trốn?

Con sư tử nghe vậy liền nói:

- Nay bạn heo rừng, hôm nay ta không đánh nhau với bạn. Nhưng hẹn sau bảy ngày, hãy đánh nhau chính tại chỗ này.

Nói vậy xong, con sư tử bỏ đi. Con heo rừng suy nghĩ: “Ta sẽ đánh nhau với con sư tử”, và nó hân hoan Kinh Tiểu Bộ - Tập V Page 70 of 320

thích thú báo tin cho bà con biết. Bà con nó nghe vậy, hoảng hốt nói:

- Chính ngươi sẽ làm hại tất cả chúng ta. Không biết sức mạnh của mình, ngươi lại muốn đánh nhau với con sư tử. Khi con sư tử đến, nó sẽ giết mạng sống của tất cả chúng ta. Chớ hành động hấp tấp như vậy.

Con heo rừng ấy sợ hãi, hốt hoảng hỏi:

- Nay tôi phải làm gì?

Các con heo rừng nói:

- Hãy đi đến bãi phân của các nhà tu khổ hạnh ấy, lấy thân lăn lộn trên chỗ ấy trong bảy ngày, phơi cho thân khô, đến ngày thứ bảy tắm ướt với những giọt sương, rồi đến chỗ hẹn trước khi con sư tử tới, tìm hiểu hướng gió thổi, và đứng trước ngọn gió. Con sư tử tánh ưa sạch sẽ, ngửi mùi hôi từ thân của bạn, sẽ tha cho bạn và bỏ đi.

Con heo rừng ấy làm theo như vậy, vào ngày thứ bảy nó đến đứng ở đấy. Con sư tử vừa ngửi mùi hôi trên thân con heo rừng, biết nó bôi phân, liền nói:

- Nay bạn heo rừng, mưu chước ngươi nghĩ khá tốt đấy! Nếu ngươi không bôi phân thì ở đây ngươi đã bị ta giết hại rồi. Ta không thể cắn thân ngươi với miệng của ta, cũng không thể đánh ngươi với chân của ta. Do vậy ta sẽ tha cho ngươi.

Nói vậy xong, con sư tử đọc bài kệ thứ hai:

Lông da ngươi dơ bẩn,

*Heo rừng, người hôi thối,
Nếu người muốn đánh nhau,
Ta cho người thắng trận!*

Con sư tử quay trở lui, và bắt được mồi, sau đó uống nước hồ rồi đi về hang núi. Còn con heo rừng báo cho bà con biết:

- Con sư tử đã bị ta đánh bại!

Chúng sợ hãi hoảng hốt liền nói:

- Một ngày kia con sư tử lại đến và sẽ đoạt mạng sống của tất cả chúng ta.

Vì vậy chúng liền chạy trốn đi đến nơi khác.

-ooOoo-

Sau khi thuyết pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc ấy, con heo rừng là Trưởng lão lớn tuổi này và con sư tử là Ta vậy.

-ooOoo-

154. CHUYỆN CON RẮN (Tiền Thân Uraga)

Ở đây, đã trốn vào...

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về sự tranh chấp của các võ quan. Cùng phục vụ vua Kosala và cầm đầu binh lính, hai bậc đại thần này thấy mặt tại chỗ nào thì cãi lộn nhau ở chỗ ấy. Sự thù hận của họ được toàn thành biết rõ. Ngay cả vua, bà con, thân hữu cũng không thể giảng hòa họ được.

Một hôm, bậc Đạo Sư, vào buổi sáng sớm, nhìn xem ai có khả năng giác ngộ, và thấy hai người này có duyên chứng được Dự lưu đạo. Hôm sau, bậc Đạo Sư đi một mình vào Xá-vệ để khát thực, đứng trước cửa nhà của một trong hai người ấy. Người này đi ra, cầm lấy bát, mời bậc Đạo Sư vào nhà, sửa soạn chỗ ngồi và mời Ngài. Bậc Đạo Sư ngồi xuống, thuyết về lợi ích tu tập Từ tâm, sau khi biết tâm người ấy đã sẵn sàng, liền thuyết về các Sự thật. Cuối bài giảng, người ấy chứng quả Dự lưu. Bậc Đạo Sư biết người ấy đã chứng quả Dự lưu, liền bảo người ấy cầm bình bát đứng dậy và đi đến nhà của người kia. Người này thấy bậc Đạo Sư đến liền ra đánh lễ và mời Ngài vào nhà. Người này cũng cầm bình bát đi theo bậc Đạo Sư và vào nhà với Ngài. Bậc Đạo Sư tán thán mười một lợi ích của Từ tâm, và khi biết tâm của người sau này cũng đã thuần thực, liền thuyết giảng về các Sự thật. Cuối bài giảng, người này được an trú vào quả Dự lưu. Như vậy cả hai đều đắc quả Dự lưu, thủ nhận với nhau về lỗi lầm của mình, thứ lỗi cho nhau, hòa hợp, hoan hỷ với nhau trước mặt Thế Tôn. Sau khi ăn xong, bậc Đạo Sư liền đi về tịnh xá. Cả hai vị đem theo nhiều vòng hoa, hương thơm, bơ chín, mật, đường phèn, v.v... cùng đi với bậc Đạo Sư về tịnh xá. Sau khi nêu rõ các trách nhiệm và giáo giới cho các Tỷ-kheo, bậc Đạo Sư đi vào Hương phòng. Các Tỷ-kheo, vào buổi chiều, nói về câu chuyện ấy tại Chánh pháp đường:

Thưa các Hiền giả, bậc Đạo Sư đã nhiếp phục những người không thể nhiếp phục. Hai vị đại thần ấy chống đối với nhau đã lâu ngày, vua và bà con thân hữu không thể làm họ hòa hợp. Nhưng chỉ trong một ngày, Như Lai đã nhiếp phục được họ.

Bậc Đạo Sư đến Chánh pháp đường và hỏi:

- Nay các Tỷ-kheo các ông ngồi ở đây nói câu chuyện gì?

Khi nghe câu chuyện ấy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỷ-kheo không phải chỉ nay Ta mới làm cho hai người này hòa hợp. Xưa kia Ta cũng làm cho họ hợp rồi.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, một số quần chúng lớn tụ họp để vui chơi ngày lễ hội. Nhiều đám người, chư thần, các loại rắn thần, kim sí điều (chim thần cánh vàng) v.v... tụ họp lại để xem đại hội.

Tại một chỗ, một con rắn và một con kim sí điều xem hội cùng đứng với nhau. Con rắn không biết là con kim sí điều đứng bên cạnh, liền đặt tay lên vai nó. Con kim sí điều xoay mình lại để xem ai đã đặt tay lên vai nó, và khi nhìn, nó biết đó là con rắn. Con rắn cũng nhìn, biết là con kim sí điều, hoảng hốt vì sợ chết, vội đi ra khỏi thành và chạy trốn trên mặt sông. Con kim sí điều quyết định bắt lấy con rắn liền đuổi theo.

Lúc bấy giờ Bồ-tát là vị tu khổ hạnh, sống trong một chòi lá bên bờ sông ấy. Để làm dịu sức nóng ban ngày, ngài cởi áo ngoài bằng vỏ cây, mặc áo tắm và xuống sông tắm. Con rắn suy nghĩ: “Ta sẽ nhờ vị

xuất gia này cứu mạng sống”, liền từ bỏ nguyên hình, biến thành hòn ngọc và trốn vào giữa áo bằng vỏ cây. Con kim sí điều đuôi theo thấy nó đi vào trong ấy, nhưng vì kính trọng áo bằng vỏ cây, nó không chạm cái áo và thưa với Bô-tát:

- Thưa Tôn giả, hãy cầm lấy áo bằng vỏ cây. Trong đó có con rắn mà con muốn ăn.

Và để nêu rõ ý nghĩa này, nó đọc bài kệ đầu tiên:

*Ở đây đã trốn vào
Vị vua các loài rắn,
Con muốn giải thoát nó,
Khỏi hình hòn đá ngọc,
Và vì trọng Phạm hạnh,
Dầu đói, con không bắt.*

Bô-tát đứng dưới nước, nói lời tán thán vua kim sí điều qua bài kệ thứ hai:

*Mong người sống lâu ngày
Được Phạm thiên hộ trì,
Luôn hưởng món chư Thiên,
Mong người được đầy đủ,
Vì kính trọng Phạm hạnh,
Dầu đói, chớ ăn nó.*

Như vậy, Bô-tát đứng dưới nước nói lên lời tùy hỷ. Rồi Bô-tát đi lên, mặc áo vỏ cây, và đem cả hai cùng đi về thảo am. Ngài tán thán hạnh tu tập Từ tâm, khiến cả hai hòa hợp. Từ đây trở đi, cả hai đều sống hòa hợp, vui vẻ với nhau.

-ooOoo-

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- *Lúc ấy, con rắn và con chim sí điều là hai vị đại thần này, còn vị tu khổ hạnh chính là Ta vậy.*

-ooOoo-

155. CHUYỆN NHẢY MŨI (Tiền Thân Gagga)

Này cha, sống trăm năm...,

Câu chuyện này, khi trú ở Ràjakàramado (Vương Lâm) do vua Ba-tư-nặc xây dựng gần Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể như sau:

Một hôm, ngôi giữa bốn hội chúng ở Ràjakàrama, trong khi thuyết pháp, bậc Đạo Sư nhảy mũi. Các Tỷ-kheo lớn tiếng nói lên:

- *Bạch Thế Tôn, mong Thế Tôn sống lâu! Mong Thiện Thệ sống lâu!*

Và họ tạo ra một tiếng ồn lớn. Do tiếng ồn ấy, pháp thoại bị chấm dứt. Thế Tôn nói với các Tỷ-kheo:

- *Này các Tỷ-kheo, khi có ai nhảy mũi, nếu ta nói: Mong hãy sống lâu, thì do nhân duyên ấy, một người có thể sống hay chết không?*

- *Thưa không, bạch Thế Tôn.*

- *Này các Tỷ-kheo, khi nhảy mũi, chớ nói: Mong hãy sống lâu! Ai nói vậy thì phạm ác hạnh.*

Lúc bấy giờ, khi các Tỷ-kheo nhảy mũi, các cư sĩ thường nói: - Mong Tôn giả sống lâu!

Các Tỷ-kheo cảm thấy ray rứt nhưng không đáp lại. Các cư sĩ bực tức nói:

- *Sao các Sa-môn Thích tử khi được chúc: “Mong Tôn giả sống lâu!”, đã không đáp lại?*

Họ trình sự việc này lên Thế Tôn. Ngài nói:

- *Này các Tỷ-kheo, các gia chủ hay mê tín ở điềm lạnh, vì vậy, khi các gia chủ nói: Mong Tôn giả sống lâu, các ông được phép trả lời: Mong các người sống lâu!*

Các Tỷ-kheo hỏi Thế Tôn:

- *Bạch Thế Tôn, từ khi nào khởi lên tục lệ đáp lời chúc sống lâu?*

Bậc Đạo Sư trả lời:

- *Tục lệ được khởi lên từ ngàn xưa.*

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở xứ Ba-la-nại, Bô-tát sanh ra trong gia đình Bà-la-môn ở xứ Kàsi. Thân phụ Bô-tát làm nghề buôn đẽ sống. Khi Bô-tát lên mười sáu tuổi, người cha giao cho Bô-tát hòn ngọc có bùa chú cùng đi từ làng này qua thị trấn khác rồi đến Ba-la-nại. Sau khi ăn cơm xong tại nhà người gác cổng, hai cha con không tìm được nhà để ở, bèn hỏi:

- Những người đi đến trễ trú ở chỗ nào?

Các người khác trả lời họ:

- Ngoài thành có một ngôi nhà. Nhưng nhà ấy có một phi nhân (quỷ thần) đang ở. Nếu các ông muốn, cứ đến đấy mà ở.

Bồ-tát nói:

- Thưa cha thân, hãy đi, chớ sợ Dạ-xoa, con sẽ nhiếp phục nó, làm cho nó quỳ lại dưới chân cha.

Nói xong Bồ-tát đưa cha đến chỗ ấy. Rồi người cha nằm trên tấm ván, còn Bồ-tát ngồi bóp chân cho cha. Bấy giờ, con quỷ Dạ-xoa trú tại đấy, sau mười hai năm phục vụ vua Vessavana (Tỳ-sa-môn, một trong bốn Thiên vương), được cho ngôi nhà này với điều kiện: Trừ những người nào vào trong ngôi nhà này, khi nhảy mũi, nếu được chúc: “Mong sống lâu!” và đáp lại: “Mong sống lâu!”, con quỷ ấy có thể ăn thịt những người khác không chúc sống lâu.

Con Dạ-xoa ấy ở tại cột của cây kèo chính. Nó nghĩ: “Ta sẽ làm cho người cha Bồ-tát nhảy mũi”. Vì vậy, với thần lực của mình, nó làm đám bụi mịn bốc lên. Bụi ấy bay vào mũi người cha. Người cha nằm trên tấm ván nhảy mũi. Người con không nói: Mong cha sống lâu! Con Dạ-xoa muốn ăn thịt người cha, nên từ cột cây kèo đi xuống. Bồ-tát thấy nó xuống liền nghĩ: “Cha ta bị con quỷ này làm cho nhảy mũi. Con quỷ này, khi ai nhảy mũi mà không đáp: “Hãy sống”, sẽ trở thành mồi cho nó ăn thịt!” Vì vậy, Bồ-tát nói lên bài kệ đầu với cha:

*Mong cha sống trăm năm,
Cộng thêm hai mươi tuổi,
Mong quỷ không ăn cha,
Mong cha sống trăm thu!*

Khi nghe lời Bồ-tát nói, con Dạ-xoa nghĩ: “Vị thanh niên này trả lời; Mong cha sống lâu! Ta không thể ăn thịt nhưng ta sẽ ăn thịt người cha!”. Vì vậy, nó đi đến gần người cha. Thấy con Dạ-xoa đi đến gần, ông liền suy nghĩ: “Con quỷ này sẽ ăn thịt những ai không đáp: “Mong sống lâu”. Vậy ta sẽ đáp lại: “Mong con sống lâu”. Và người cha nói câu kệ thứ hai với con:

*Mong con sống trăm năm,
Cộng thêm hai mươi tuổi,
Mong quỷ ăn thuốc độc
Còn con sống trăm thu!*

Con Dạ-xoa suy nghĩ: “Cả hai người này, ta không thể ăn thịt được”, liền quay trở lui. Nhưng Bồ-tát hỏi nó:

- Này Tôn giả Dạ-xoa, vì sao ngươi ăn thịt những người đi vào trong ngôi nhà này?

- Do tôi phục vụ vua Vessavana mười hai năm, nên được phép ăn tất cả mọi người, trừ những ai đáp lời chúc: Hãy sống lâu!

- Này Dạ-xoa, ngươi trước kia làm điều bất thiện, nên phải sanh ra hung dữ, độc ác, làm hại người. Nay nếu ngươi làm hành động tương tự, ngươi sẽ đi từ cảnh đen tối này đến cảnh đen tối khác. Do vậy từ nay, ngươi hãy từ bỏ sát sanh v.v...

Sau khi nhiếp phục con Dạ-xoa, làm cho nó hoảng sợ với cảnh khổ của địa ngục, khuyên nó giữ Năm giới, Bồ-tát thu phục con Dạ-xoa trở thành người giúp việc.

Ngày hôm sau, nhiều người đi đến thấy con Dạ-xoa, biết rằng nó đã được Bồ-tát nhiếp phục, liền báo cáo lên vua:

- Thưa Thiên tử, có một thanh niên, đã nhiếp phục con Dạ-xoa, và đã làm nó trở thành người chạy việc. Vua cho mời Bồ-tát, đặt Bồ-tát vào chức vụ Đại tướng quân, và thưởng cho thân phụ Bồ-tát nhiều danh vọng. Sau khi con Dạ-xoa được vua phong làm người thu thuế, vua tuân theo lời khuyên răn của Bồ-tát, làm các công đức như bố thí v.v... và khi chết, vua được sanh lên cõi trời làm đông đảo hội chúng chư Thiên.

-ooOoo-

Sau khi bậc Đạo Sư kể pháp thoại này, để giải thích phong tục trả lời: “Mong sống lâu”, Ngài nói:

- Tục lệ này từ xưa đã có rồi.

Và bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, nhà vua là Ananda, người cha là Ca-diếp và người con trai là Ta vậy.

-ooOoo-